

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Almindelig borgerlig Straffelovs § 58 gaar vel ud fra, at naar den Skyldige har været underkastet en langvarig Varetægtsarrest, uden at denne maa tilskrives hans eget Forhold under Sagen, skal den lidte Varetægtsarrest anses som en delvis Udtaaelse af det forskyldte Strafansvar.

De Regler, ved hvilke Paragrafen i sin nuværende Affattelse søger at opnaae dette Diemed, maa imidlertid anses for mangelfulde.

For det Første er det nemlig usikkert, hvorledes Udtrykket „en langvarig Varetægtsarrest“ er at forstaa.

Man kan efter almindelig Sprogbrug vistnok kalde en Arrestation i t. Ex. 14 Dage for langvarig; men man kjender ogsaa hos os Anvendelse af Varetægtsarrest i meget længere Tidsrum, der kunne udstrække sig ikke alene til Maaneder, men til hele Aar. Paragrafen indeholder ingen Veiledning i Henseende til, hvilket Tidsrum Varetægtsarresten skal have omfattet for i Paragrafens Forstand at kunne kaldes „langvarig.“ En Veiledning i denne Retning vil man ligeledes forgjæves søge i Straffelovkommissionens Motiver til Paragrafen (Rigsdagstidenden for 1864—65, Till. A. Sp. 589), der overhovedet kun med megen Korthed omtaler dens Indhold.

Hvad dernæst angaar den Maade, paa hvilken den lidte Varetægtsarrest skal finde Udtryk i Dommen som Udtaaelse af en Del af det af den Paagjældende forskyldte Strafansvar, indskrænker Paragrafen sig til — bortset fra sidste Punktum, der handler om ganske særegne Tilfælde — at sige, at Varetægtsarresten skal ved Straffens Udmaalning komme i Betragtning som en formildende Omstændighed. Det vil imidlertid ofte være forbundet med ikke ringe Vanskelighed at anvende denne Regel med nogen virkelig effektiv Virkning. Straffeloven giver nemlig — vel endog i de fleste — Tilfælde Domstolene et meget vidt Spillerum, inden for hvilket de efter et paa Sagens samtlige Omstændigheder grundet Skjøn kunne fastsætte den Straf, som de finde, at den Skyldige bør lide. Under dette Skjøn kan da vel ogsaa inddrages et muligt Hensyn til den udstaaede Varetægtsarrest; men under Skjønnen skal ogsaa inddrages saa mange andre forskjelligartede Hensyn (jfr. til Eksempel §§ 57 og 228), at Virkningen af det, der skal tages til Varetægtsarresten, i mange

Tilfælde ikke er let at faae frem og end mindre at paavise i det ved Dommen fastsatte Straffeonde.

Det maa betragtes som et Arab, der paahydes af Retserdigheden, at den lidte Varetægtsarrest anses for en delvis eller efter Omstændighederne fuldstændig Udtaaelse af Straffen. Varetægtsarresten staar nemlig med Hensyn til den Tidelse, som den paafører den Arresterede saasom i Henseende til Frihedsberøvelsen, Afspærring fra Berørelse med Omverdenen og i enhver anden Retning ganske ved Siden af de ved Dom ifjendte Straffe af simpelt Fængsel, Statsfængsel og offentlig Strafarbejde, hvilke Straffearter i lige Tid ifølge Straffeloven anses som svarende til hverandre. At dette Sidste er Tilfældet, ses af Lovens efternævnte Bestemmelser.

Efter § 28 andet Punktum svare 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød til 1 Maanedes, eller, hvad der er det samme, 30 Dages Strafarbejde; men da 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter § 25 andet Stykke ogsaa svare til 30 Dages simpelt Fængsel, svare altsaa Strafarbejde og simpelt Fængsel i lige Tid til hinanden (jfr. iøvrigt §§ 11 og 26).

Lovforslaget gaar ud paa, at Domstolene skulle uden Hensyn til, om den Skyldige har hendsiddet i Varetægtsarrest, idømme ham den Straf, som han efter Sagens Omstændigheder antages at have fortjent, men at den Myndighed, som fuldbyrder Straffen, skal fra den i Dommen fastsatte Straffetid drage den Tid, i hvilken den Skyldige har været underkastet Varetægtsarrest. Dette er efter det Anførte let nok i alle Tilfælde, hvor Dommen lyder paa simpelt Fængsel, Statsfængsel eller Strafarbejde, idet man da simpelt hen afforter den idømte Straffetid med det Antal Dage, i hvilket Domfældte har været underkastet Varetægtsarrest.

Derimod lader dette sig ikke ligefrem gjøre, naar Dommen lyder paa en af de hos os kjendte Fængselsstraffe, ved hvilke en Indskrænkning af den Domfældtes Kost i Straffetiden udgjør en Del af selve Straffen, nemlig Fængsel paa Vand og Brød og Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Lovforslaget har her den Regel, at Domfældte ikke faae nogen Afkortning i den Straf, paa hvilken Dommen lyder, for de Arrestdages Bedkommende, som ikke fuldt ud svare til 1 Dags Fængsel paa Vand og Brød eller henholds-